

VII. 5. MAGYAR ÁLMOK

Az utóbbi időkben egyre többen és többen teszik föl a kérdést: mikor megyek már haza?

Ideje tehát, hogy őszinte választ is adjak ezekre a kérdésekre.

Először is: bár Magyarországon születtem, hat évvel az első világháború kitörése előtt, Anglia, Franciaország és Amerika jóvoltából mégis Romániában nőttem föl – mint harmadrangú román állampolgár. Illetve Erdélyben, mely országrész ezer esztendőn keresztül családom és nemzetségem otthona volt. Küzdelmesen éltünk ott, az igaz. De pompás-szép hegyei, termékeny dombjai és völgyei mégis csak hozzánk nőttek idők folyamán, lelkünk hozzánőtt Erdélyhez s még a lassanként beszivárgó oláhokkal is meglettünk volna. A bajt a románok hozták reánk, kiket az angolok és franciák szabadítottak a nyakunkra a Kárpátokon túlról.

Bár a világpolitika szeszélye néhány kurta-szép esztendőre visszacsatolt Magyarországhoz, a veszített háború után mégiscsak mint román állampolgárt ítelt halálra távollétemben a kommunista vészbíróság, mely ítéletet mindeddig semmiféle törvény nem törölte el.

Így tehát ma csak Magyarországra „térhetnék haza”, ahova viszont nem köt semmi személyes, se rokoni, se földrajzi, sem emlékbeli szál, csupán a nyelv. S még az is – ahogy hírért vettem – ma már nem ugyanaz a magyar nyelv, amit én beszélek. De még így is hazámnak tudnám nevezni a magyar földet, ha ez valóban a megmaradt magyar nemzet szabad hazája lenne, mely nemzetnek magam is egy távol-esett gyümölcse vagyok.

De bárhogyan is keresem a „felszabadulás” után még megmaradt magyar nemzet nyomát Magyarország mai lakosainak, főként politikai képviselőit: nem lelem sehol. Mindössze egy „népet” látok ott csupán, egy meggyötört, sokat szenvedett népet, mely megtanulta, hogy bizalmatlan legyen és önző, amikor csak módja van hozzá. Ezt a népet ma nagybárára olyanok vezetik, kik pozícióikat még a nemzetközi kommunizmus zavaros vizeiben szerezték meg, s akik nem a népet szolgálják, hanem érdekeket, s piacon árulják még ma is mindazt, ami a hajdani nemzeti vagyonból megmaradt. Ha én ma „hazamennék” oda, vagy lebunkóznának egy esztendőn belül, vagy bolondokházába zárnanak mint „közveszélyes őrutét”, aki veszélyezteti az ország nemzetközi helyzetét és kitérített irányvonalát.

Vén fejjel még valami kis bölcsesség is ragadt reám az évek során, és ha nehezen is, de megértettem, hogy az, aki nem lelné helyét egy változott világban, az csak maradjon ott, ahol már vackot kotort magának valahol.

Különösképpen ha még csak nem is hívják.

„Nemzetünk örökkévaló erőforrása maga az Úristen. Ennek az egyszerű igazságnak a tudata pedig az a kapcsolódó szerkezet, ami ezt az erőforrást nemzetünk javára értékesíteni képes!”

Nagyapám mondotta volt ezt több mint hatvan éve, ahogy ott ültünk a borízúalma fa alatt, a kispadon. Bizony, sok idő eltelt azóta. Íme, átléptem én magam is jó ideje már a nyolcvanot s a gonoszság árvize, mint egy nagy szennyes hullám elnyelte Magyarországot s néppé alázta az egész magyar nemzetet. Vajon mit mondana Nagyapám, ha köztünk lenne most? Alighanem ezt: „Ideje lenne már visszatérni nemzetünk örökkévaló erőforrásához, az Úristenhez, ahogy azt annak idején mondtam volt neked!”

Nocsak. Gondolkozzunk ezen egy keveset. Miből állna ez a visszatérés? Alighanem ebből: tisztázzuk a fogalmakat. Az „élelmes” szó nem fedi a tolvajt, a csalót, a rablót. A mástól elrabolt ház vagy föld nem jelent „otthont” a rabló számára, mindössze „zsákmány”-t. És így tovább.

A „nép” egy olyan többnyelvű embertömeg, melynek tagjait nem köti egymáshoz semmi, csak az adott pillanat. Ezzel szemben a „nemzet” olyan közös alapokon álló ember-csoportot jelent, melynek nyelve, származása, történelmi múltja és ennél fogva jövője is azonos. Bizonyos „elemek” igyekeznek ezt ma elfeledtetni azokkal, akiket idegen eszmék számára próbálnak meghódítani.

Javaslom, hogy kezdjünk el gondolkodni ezeken a kérdéseken, mielőtt egy új nemzedék felnő és fizetett „pecérek” elidegenítik mindattól, amit ma „ósdinak” neveznek és emiatt, szerintük, szégyellni kellene.

A magyar nemzet – bár sokan próbálják eltemetni – ma is él és sajog és olyan szellemi elnyomás alatt van, melynek egyetlen célja, hogy megszerezze a hatalmat az ország és annak népe fölött.

Nocsak: gondolkozzunk ezen!

„Eridj, tűnődj és szedd össze magad!” - mondotta volt Nagyapánk valami jó nyolcvanesztendővel ezelőtt, valahányszor panasszal fordultunk hozzá, legyen az megoldhatatlannak látszó iskola-feladat, vagy bármilyen egyéb. „Eridj, tűnődj és szedd össze magad!” Ez volt Nagyapánk orvossága minden nehézség

ellen, amit az élet utunkba állított. Nyolcan voltunk unokák, és megtanultuk hamar, hogy Nagyapánk orvossága minden egyébnél többet ért.

A hajdani unokákból ma már csak én maradtam, egyedül. Ezekben az utóbbi években azonban „vén fejjel is” gyakorta éreztem újra Nagyapánk egyszerű, tömörre sűrített orvosságának szükségét emberi és magyar életem sok megbokrosodott nyavalyája ellen.

„Tűnődj!” Időbe került, míg ennek a jelentéktelennek látszó kis szónak az értelmét sikerült megfejtenem. Tűnődés – elmélyülő gondolkodást jelent, ami nélkül a föl-fölbukkanó bajok megoldásának útjait lehetetlen lenne fölfedezni, különösen, ha ezek személyesen érintenek bennünket. Ennek a tűnődésnek időszerű sürgősségét Nagyapánk az „eridj” szócska előzetes hozzáadásával emelte ki. „Eridj, tűnődj!” – szólt a parancsolat s nyomban utána meg is jelölte ennek a tűnődésnek a célját is: „szedd össze magad!” Nyelvünknek ez a sajtószerű kifejezése azt jelenti, hogy állítsuk csatarendbe gondolatainkat, gyűjtsük össze a bennünk rejlő erő-tartalékot és fordítsuk minden figyelmünket a szóban forgó kérdés megoldásának irány-vonalába.

Miért kezdem mondanivalómat ezzel a nehézkesnek látszó bevezetéssel? Mivel a baj, amivel küszködök, egymagába véve is nehéz, ennél fogva orvoslása még nehezebb. Ha itt ülne most velem szemben Nagyapám: tanácsalanságomat látva összevonná borzas szemöldökét és rám mordulna: „Nocsak! Fontos lenne számodra a baj megoldása, vagy nem? Ha nem, akkor ne bosszants vele se engem, se magadat! De ha valóban fontos, akkor köpd meg a markodat s fordulj szembe vele! Megoldhatatlan baj nincs ezen a világon, csak gyöngé ember van, aki megijed a saját árnyékától! Nocsak, hadd lássuk azt az árnyékot, ami a lelkedet rongálja!”

Hát ez bizony súlyos nagy árnyék, sötét és ijesztő. Nemzetem jövője aggaszt. Nagyapám első tanácsát megfogadtam: összeszedtem magam, úgy ahogy. De most mi legyen? Nagyapám mondaná: „most az, hogy nevezd meg emberi szóval, magyarul, hogy mi hát a baj?” S én mondanám: „Ezeréves gyökeremet kitepték a földből! Földönfutó lettem! Idegenek uralkodnak ma magyarok földjén! Örökségünk újra került! Darabonként adják el hazánkat s nincs, ki szót emelne ellenük, mert aki szót emelhetett volna, azt vagy legyilkolták, vagy kiűzték! Magyar nemzet nincs ma, csak nép van! Százféle irányba szalad, százféle nyelven beszél! Eleget mondtam?”

Nagyapám pedig bólintana, komoran, homlokán elmélyülnének a ráncok.

„Eleget mondtál – bólintana –, de valamiről megfeledkeztél!”

„Miről?” – kérdezném én.

„Hát az Úristenről!” – mondaná, s hozzáténné: „Nemzetünk örökkévaló forrása, minden időben, maga az Úristen volt! S ennek tudata, valamint gyakorlati alkalmazása volt az a kapcsoló szerkezet, ami ezt az erőforrást nemzetünk javára fordította! S értékesítené ma is- tenné hozzá –, ha élnétek vele, ti boldogtalanok!”

Bizony, ezt mondaná Nagyapám, ha itt lenne közöttünk. A kérdés tehát ez: képesek vagyunk-e tudatosítani, úgy önmagunkban, mint a többi magyarban, az Úristen fogalmát, mint egy valóságos, élő erőforrást? Mert ehhez bizony nem elég, ha csak mondjuk, hogy hiszünk Istenben. Ezt bizonyítani is kell ám!

És mi be is akartuk bizonyítani.